

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto,
Inserati in priloge računajo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.*

Obseg: Dr. Janez Dzierdzon, katoliški župnik v Karlsmarktu v Šleziji. (Konec.) — O nastanku nagona k rojenji in o napravi umetnih rojev. — Čebelarjev koledar za mesec juni. — Koristna uporaba lepeža. — Nov način cepljenja. — Sadjerejev koledar za mesec juni. — Razpisanje daril „Čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko.“ — Naši dopisi. — Računski sklep. — Inserati.

Dr. Janez Dzierdzon,

katoliški župnik v Karlsmarktu v Šleziji.

(Konec).

Pri sedaj veljavnih in obstoječih postavah in pravilih pa bo Dzierdzonova iznajdba — panj s premakljivimi satniki — vedno obstala, kakor navadni stari panj. Vsi njegovi nasprotniki mu bodo radi odjenjali in podlegli. Ni bilo še dovolj, da je bil njegov panj obsojen, ter njegovi praktični poskusi in prepričanja zavrženi, tudi v teoriji so mu nasprotovali. V tej zadevi oglasil se je pl. Berlepsch ter trdil, da so v panju različne matice; tako namreč, da je ena matica, ki delavke (njih jajčeca) leže, in da je še ena posebna, ki trote leže. To pa je trdil menda zato, ker je v nekaterih panjovih rumene trote vidil. Pri tem sklepu ostal je tako trdno in tako dolgo, da ga je Dzierdzon o tej zmoti podučil in prepričal, kar se je pa takole zgodilo: Dzierdzon pošlje baronu pl. Berlepsch dve matici laškega plemena, katere je on mesca februarja leta 1853. iz Mira pri Benetkah dobil. Berlepsch ju vzame in v drugem mesecu, namreč marcu, dobi že lepe rumene trote. Zdajci je bil prepričan, da je edino Dzierdzonovo načelo pravo. Verjel je sedaj Dzierdzonu, da je le ena matica, ki vsa jajca leže. Sklenil je opustiti svoje trditve, ter se poda v Dzierdzonovo stranko.

Tako ostal je Dzierdzon zmagovalec v vsem, vsaj se kaj drugače še pričakovati ne more. Tudi učenjaki organskega prirodoznanstva (fizijologi) prepričali so se o resnici čudnega matičnega zaplodenja, ter popred tako trdivna načela opustili in Dzierdzonu prav dali.

Zdajci prodrlo je Dzierdzonovo ime v vse dežele skupne civilizirane zemlje. Vsi čebelarji na Nemškem in sploh v Evropi ter drugih delov sveta so ga slavili in mu čast dajali. Nepričakovana odlikovanja so velikega mojstra poplaševala. Mnogo društev tako po domači, kakor tudi po vnanjih deželah so ga s častnimi

diplomi počastila; tako počastilo ga je društvo iz Gradea s častno diplomom, katero je lastnoročno dovršil nekdanji državni vladnik nadvojvoda Ivan.

Župnik Dzierdzon je ud cesarske leopold-karolinske akademije za preiskovalce narave, prostega nemškega stolnega kapitela za znanosti itd. v Frankobrodu n. M., kmetijske družbe na Dunaji, Krakavu, Lvovu, Gradeu, Nürnbergu, Bruu, Veroni, Parizu in v drugih mestih.

Avstrijski cesar podelil je Dzierdzonu Franc Jožefovi red; pruski kralj pa kronini red; car ruski ga je odlikoval z redom sv. Ane, švedski kralj pa z vazinim redom; nadvojvoda hesenški počastil ga je z Ludovikovim redom. Univerza v Monakovem imenovala je Dzierdzona častnim doktorjem, veliko nemških čebelarških društev pa se raduje, ker ga je svojim častnim udom izvolilo.

Dr. Dzierdzon je jako vnet in priden obiskovalec shodov, katere nemški čebelarji napravljajo. Kamor koli pride, povsod ga z veliko častjo in nepopisljivim veseljem sprejmejo. Kakor čebele okrog matice, tako se zbirajo čebelarji okrog njega. Radostno ga pozdravljajo ter po modrem svetu vprašujejo, na kar jim on prav radovoljno odgovarja in nasvetuje ter se tako deleč dobre poduke ž njimi kratkočasi in razgovarja. Vsi ga z veliko paznostjo poslušajo in se vedno po njegovem nasvetu ravnaajo.

Letos in sicer mesca julija bo ravno 50 let odkar je župnik v Karlsmarktu in odkar je začel na svoje čebelariti. Tamkaj je namreč, kakor je bilo že spredaj povedano, naredil si v župniškem vrtu čebelnjak, ter tako samolasten čebelar postal. Letos ob petdesetletnici naredili bodo nemški čebelarji shod, ob katerej priložnosti bodo tudi slavnost Dzierdzonu priredili. Nekaj posebnega hočejo narediti, kajti čebelarje iz vseh dežel skupaj vabijo s pristavkom naj vsak vdeleženece tega shoda (slavnosti) kak dar se sabo prinese. Vsi darovi so mojstru Dr. Dzierdzonu ali pa v korist slavnosti namenjeni. Dan, ravno kedaj se bo shod sešel, še ni določen. Skoro gotovo bo mesca septembra.*)

Mi pa že sedaj možu čvrsto zakličimo iz vsega srca želeč: „Na mnogaja leta!“

F.

O nastanku nagona k rojenji in o napravi umetnih rojev.

(F. Koester, civilni inženir, posl. J.)

Čebelar gospod Lehzen pravi, da naravni roj nastane, če je v panju preveč ljudstva, če prav veliko čebel izleti, če so satovi do spodnjih robov s pokrito in nepokrito zalego napolnjeni, če so v panju trotje in če so celice za matico narejene. V tem mu bodo gotovo vsi čebelarji pritrdili, k večjem bi še pristavili če je ugodno vreme. Le izraz „če je v panju preveč ljudstva“ bi jaz pri nastanku roja ne prideval in k temu neko opazovanje, katero se še, kolikor jaz vem, ni izumilo, pridejati, čeravno za čebelarijo morebiti ni posebne znamenitosti.

Preobilice ljudstva v panju ni nikoli, če valilni prostor**) še ni ves dodelan in če prazni prostori z notri visečimi čebelami še niso popolno napolnjeni; tudi ne pride, kakor je znano, nobeden predroj, če se vedno pazi, da v valilnem prostoru vedno pri tem ostane.

*) Dan shoda bode že naš list oznanil, kedar bode določen.

Ured.

**) Tu je govorjenje o panju, ki je sam na sebi razdeljen v dva oddelka, od katerih je eden matici v zalego odmenjen, drugi pa je odprt le delavkam. Matici je pristop z nekako mrežo zabranjen. Tu notri nanašajo čebele med. Taki panjovi so navadno stojeci.

Gotovo pa tudi takrat v panju ni preobilo ljudstva, če je pri morebiti majhnem valilnem pa velikem postoru za med zadnji odprt, da se lahko v njega pride in ni popolnoma s čebelami in delom napolnjen. Vendar je bil že marsikateri čebelar iznenadjen vsled roja, ki je prišel iz prostora, kateri je bil medu odmenjen.

V tem slučaju se navadno trdi, da so se čebele, stare in mlade, preveč k valilnemu prostoru drenjale, ter le v obližje kraljice želele, in tako toploto tako povečšalo, da se je vzbudil nagon rojenja. Jaz pa temu nikakor ne morem pritrditi; kajti na ta način moral bi valilni oddelek v deževnih toplih poletnih dnevih in po noči bolj s čebelami napolnjen biti, kot prostor za med; to je pa ravno narobe, o čemur se jaz v mojem panju naravnost prav lahko prepričam. Tudi bi moral napadni izlet roja iz takega panju vselej le iz žrela, ki je v valilnem oddelku napravljen, priti, medtem ko sem jaz večkrat opazil, da se je rojenje le pri žrelu iz medenega prostora pričelo in skoro tudi končalo, še predno se je boleost rojenja v valilnem prostoru pokazala; pri tem pa vendar medeni prostor ni po pristopu kraljice postal vališče. Jaz mislim, da je vzrok rojenja v takem slučaju ves drugi, o katerem se še ni govorilo.

Vjemimo si v kakem panju matico, prenesimo jo v dobro zaprto izbo, da ji zabranimo odleteti, pustimo jo prosto po roki laziti, opazili bomo, s kako mičjo ona svoje izmetke, ki so kakor voda čisti in tanki, iz sebe brizglja, da nam celo na ramen in v obraz lete. Čemu bilo bi tako močno zaprašenje, če ni s tem kak posebni namen zvezan? Namen je neovrgljivo ta, da ljudstvo dobi s tem enak duh, ki varuje ropanja i. t. d. Če pa pri tem mnenji ostanemo, dá se marsikateri do sedaj le samo kot resnična reč pripoznani dogodek v panju prav lahko razložiti.

1. Da imajo čebele v panju enak duh, mora v panju le ena matica biti.

2. Če se jednemu panju odvzeta matica zopet nazaj da, tako ta svoj ozadek v spoznanje prav čudno in močno nasproti moli.

3. Mlade pa še skoro brez vsakega duha tuje čebele se skoro brez obotavljanja sprejmejo, med tem, ko se tuje stare in že z duhom zaznamovane čebele precej umore, čeravno nikakoršnega ropanja ni, da duh v panju enak ostane.

4. Tuja došla ali dodeljena čebela se pred pikom prav čudnim potom na spodnji strani ozadka, s čimur se pri plezanji po satovji pokropljenega satu dotika, še preišče in potem še le napade.

5. Mlade, čeravno za letenje je ugodne čebele, ostanejo zato, da se povoljno zaznamovajo, v začetku kot oskrbovateljice zalege v obližji matice, potem še le na pašo izlete.

6. Če se v jeseni podstavki slamnatih ali sploh stoječih panjev odstranijo in čebele onim v vališči pridružijo, prigodilo se je že meni večkrat, da so one čebele v vališči pridejane tovarišice vse poklale, brez da bi bil jaz kako drugo matico ali zalego v spodnjih satovih zapazil. Te (umorjene) čebele skoro gotovo niso imele kot stare delavke na paši povoljno spoznavalnega duha, ali pa so ga imele še od prejšnje matice, zato v panju niso smele biti.

7. Nagon rojenja tedaj prav lahko nastane, ker ena kraljica v zelo močnem panju ni v moči vse čebele dovoljno zaznamovati, ali pa tudi zaradi tega, ker morajo čebele oddaljene od kraljice v prostoru za med ali pa še celo zunaj panju ostajati.

8. Roji med sabo, ali predroji in predroji, ali pa drugiči in drugiči med sabo, so prav mirnih in spravedljivih čebel, ker so vse skup premalo za trdno zaznamovane, med tem

9. ko so predroji in drugiči prav malo spravne in združne volje.

Zadnje početje ne ugovarja onim pod štev. 7 in 8, če pomislimo, da je mlada nerodovitna matica drugičeva na vsak način vse drugače opravljena (pitana), kakor pa kaka rodovitna, ki vsaki dan na tisoče jajec vleže. Prva (mlada, drugičeva) je samo zaradi obstanka pri življenju z živežem oskrbljena.

Izmetek ali kropilni duh prve je tedaj ves drugačen, ima druge lastnosti, nego oni druge matice.

10. Da oprasenje matice samo na sebi, kakor tudi notranja dotika s trotom, kakega — rečem naravnost tujega ljudstva — prav lahko nevarno postane, je popolnoma razvidno.

11. Dodana matica si v obliži s svojim brizgljanjem napravi stražo z enakim duhom; kolikor dalje časa je v kletki in kolikor bolj prosta lahko na vse strani svoj duh razširja, toliko rajše in toliko bolj gotovo se sprejme.

Po mojem mnenju bi lahko še več vzrokov navedel, — pa nočem bralca utruditi in moram njemu samemu prepustiti, z naštevano in v panju nahajajočo opravilo računati; tudi morebiti kateri spredaj naštetih vzrokov ni dovoljno odbran; moj namen je bil le k pozornosti vabiti, in kaj takega omenjena stvar pač zasluži.

Ako se moji trditvi pritrdi, ne kaže družega, kakor v medenem panju naropred jeden tak prostor, do katerega matica le težko pride, vstop ji skrbno zabraniti, da se odvrne nagon do rojenja. Predeljen prostor za med s posebno umetnimi dohodi, s posebnim žrelom in vporaba priporne mreže, to je vse za odstraniti in zato je bolje rabiti mrežo, s katero se matici dohod do zalege zabrani. Ta se lahko iz navadne pločevine naredi; prevrtajo se tako velike luknje, da zamorejo čebele skoz. Vse luknjice naj bodo dovolj velike in obilo naj jih bo. Pripretje zalege ima to dobro na sebi, da matici in čebelam dovolj prostora dá, ter vendar matici zabrani jajčeca po vseh satovih zaleči; vališče ali valilni prostor se tedaj tako lahko priredi, da v panju ne bo preveč ljudstva in drenja, kakor je gospod Lehzen v Dunajskem Novomestu omenil. Tudi pokriti medeni satovi, dobra paša itd. včasih ravno tako dobro pomagajo, vendar pa niso tako zanesljivi, kot prvo, ki poleg tega še prav lepe medene satove daje; zmoti pa je, če kdo misli, da mora vsak sat, ki naj se pred zalego obvaruje, naj se s to obrobi.

(Konec prihodnjič.)

Čebelarjev koledar za mesec juni.

Prišel je veseli mesec za čebelarja. Ta mesec dobi večino rojev. Če je pomlad lepa in topla, dobi že mesca maja precej rojev; po bolj mrzlih krajih in med gorami, ki še sneg na sebi imajo, je navadno maj še bolj hladen in roji niso tako obilni, temveč se prikazujejo še le junija; posebno drugiči navadno še le ta mesec rojijo. Ako je panj dal roj (prveca), kmalu začne v prejšnjem panju nova matica peti, kar se precej sliši, če uho na panj nastaviš, slišal boš glasove: ti, ti, ti, včasih pa kva, kva. To je znamenje, da bo panj dal še en roj (drugiča) in to v 7 do 9 dneh. Za drugičem pride v treh dneh še tretjič.

Čebelarjeva dolžnost je paziti na roje, da mu kateri ne uide. Dobra je velika pomnožitev panjov, a vendar nevarna, ker o slabi paši bi se več medu za krmenje porabilo, kot pa so zadnji roji vredni, zato je bolje ob slabih letinah roje zabranjevati. To se zgodi, če se starec postavi na mesto, kjer kak drug močen panj

stoji, in prvič se postavi na mesto starčevu, ali če se pri novih panjovih pokvarijo matične hišice. Če pa kdo rojev želi, in čebele ne rojijo, naj si pa naredi umetne roje. Ako ta mesec slabo vreme pritigne, pokladaj čebelam, posebno mlajšim rojem, redkega medu. Posebno se pa mora paziti na matico pri oprášenji. Drugiče in tretjiče naj zato vsak čebelar posamezno po vrtu razpostavi, z desko pokrije, da tako matica, ko od oprášenje domov pride, lahko svoje pravo domovanje najde. Ko se je matica oprášila, panj lahko v čebelnjak nazaj postaviš, če nisi družega prostora takim rojem odmenil. Panjovom, ki so matico zgubili pomagaj, daj jim nove zalege (jajčeca 2 do 3 dni stare) ali pa hišice, iz katerih se bodo matice izvalile. V onih krajih, kjer ni jesenske paše, so oni roji, ki še le po kresu izlete, malo vredni. V panjovih nove vrste naj se prostor za med razširi.

*

Koristna vporaba lepéza.

Lepéz pravimo onim ostankom satovja ali voska, katere čebelar pri čiščenji in snaženji praznih panjev iz zlogov in raz stranic panjeve notrinje nastrže in pridobi. Ta lepéz ali tako pribrani voščeni ostanki se pa kaj radi in navadno proč vržejo, ali li večjemu med stari vosek metnejo. To je pa napačno in škoda, ker se tudi pridobljeni lepéz še dobro in koristno porabiti more in dá. Čemu nek? vtegnil bi marsikdo vprašati. —

Večkrat se primeri, da je treba čebele v panju z podkadilom vkrotiti, da se more tak panj potem ob gotovih slučajih natančneje preiskati. V to svrho nam ravno pri snaženji in čiščenji praznih panjev pridobljeni lepéz najbolj služi. Noben dim čebel tako ročno, brzo in točno ne vstrahuje, nego jih dim iz lepéza napravljen.

Lepézev dim je intensiven, ali kakor bi se to po domače reklo: velik, obilen in gost. Ta dim ima pa tudi še to posebno prednost, da čebel tako ne omoti, kot jih omoti dim tabakov, a ob enem pa tudi čebelarju prijetneje vonjá, nego poslednji (tabakov dim namreč).

Ako toraj denemo na ogenj v čebelarskem kadilniku mesto drugih tlečih reči nekoliko lepéza in s tem čebelni panj, katerega ravno natančneje preiskavati nameravamo, podkadimo, moremo potem svojo manipulacijo v njem z vso gotovostjo mirno in varno izvršiti.

Slaba kri in pod kožo zastali pot človeku dostakrat prouzočita bolečih turv in gnoječih steklin, katere mu dolgotrajnih in občutnih bolečin napravljajo; da se pa ti nestvori hitreje omečé, godni postanejo in bržeje prepusté, pokladamo na-nje mazilo ali „žavbo“, katero smo si iz medu in voska napravili. Mesto čistega voska, kateri je drag in se lahko v denar dobro spraviti dá, vzamemo pa za to „žavbo“, da čisti vosek prihranimo, z ravno tako dobrim vspehom le primerno količnost lepéza, ga medu primešamo, vse skupaj segrejemo in takó pripravljeno mazilo gorko na torove, bule in gnoječe se vteklino nadenemo, je obvežemo, pod katerem se prav kmalo omečé, dozore in se prepusté ter se nam s tem bolečine pomanjšajo, a ob enem pa tudi prikrasajo. Gotovo ni nobenega pametnega človeka, kateri bi raje več, nego pa manj trpel. —

Ne zametujmo toraj na videz sicer nepomenljivega lepéza!

Venceljnov.

*

Nov način cepljenja.

Čeravno imamo za cepljenje že veliko in prav dobrih načinov, vendar bo gotovo ta nov način cepljenja vsakega prijatelja sadjereje zanimal, ker je prav priprost, lahek. Iznajditelj ga priprostem ljudem zelo priporoča, ker ni treba nič povezovati, in cep se vendar nič ne premakne, rana pa se prav hitro obraste. To cepljenje se pa tako-le zvršuje: Divjaku in cepiču se prav enake vilice izrežejo, zdaj se pritisnejo cepičeve vilice na odrezan divjak, ki pa nima vilic, temveč le oni del, ki se odreže. Če se vidi, da se koža le ena na drugo pritisne, se kar pusti, in rana se z mrzlo a tekočo smolo zamaže, — in cepljenje je dovršeno. — Vilice ali zarezaja naj se precej globoko zarežejo, da bolj trdno stoji, in tako več kože v dotiko pride, kar cepiču k divnejši rasti pripomore.

Jablane in hruške se lahko do julija cepijo, če si cepiče dobre ohraniš, od avgusta naprej pa lahko že tistoletne pa že dorašene mladike odrežeš in do oktobra cepuješ. To cepljenje se je večkrat poskusilo in za prav dobro pripoznalo. Poskusili so celo že pognali cepič odrezati in zopet nazaj viličasto postaviti in to štirikrat, pa zgornje vejice kar se tiče dolgoti in moči prav nič niso zaostale mimo spodnjih. Ti štirje deli so pa lahko različne vrste.

To novo cepljenje in požlahtnenje dreves izumel je Franc Welsch, vodja okrajne sadjerejne šole v Borovi, nemški Vorau, na Štajerskem. Dobil je že več dobitkov od raznih krajevnih razstav in tudi častno diplomo od c. kr. štajerske kmetijske družbe. Predsednik te družbe obiskal je njegovo sadjerejuico, izrekel mu je pohvalo za njegovo delovanje. Gosp. Welsch je pripravljen, vsakemu prijatelju sadjereje to reč bolj natanko razložiti.

— x —

Sadjerejčev koledar za mesec juni.

Drevesom, ki so presajena, naj se priliva in zemlja okoli naj se zrahlja. Drevescem, ki stranske mladike poganjajo, naj se te prikrajšajo, da bodo le bolj v vrhu poganjala. Gosenice se morajo pokončevati. Ta mesec se začne cepljevati pod kožo in z živim popkom, ker so drevesa dovolj muzevna. S popkom naj se cepi zvečer ali pa zgodaj zjutraj, nar boljši pa je, če je megleno ali deževno vreme, vendar deževati ne sme ravno tisti čas. Ta čas se pa mora zato to delo zverševati, ker se sok na odrezanem popku hitro posuši in ob času vročine se to še hitreje zgodi, in popek posušen se ne prime.

F.

— x —

„Čebelarsko in sadjerejsko društvo za Kranjsko“*)

razpisuje 10 daril za one „šolarje“, kateri letos največ „kebrov“ nalové in ali gg. učiteljem ali gg. županom oddado.

P. n. gg. učitelji in župani so prošeni, one otroke, kateri največ kebrov naberejo (ali sploh kateri so se za stvar ponujali) društvu po imenu in mero nabranih kebrov o svojem času naznaniti.

Darila obstoje: I. 2 cesarska cekina; II. 1 cesarski cekin; III.—VII. po 2 sreberna goldinarja; VIII.—X. po 1 srebern goldinar.

Domoljube prosimo, naj ta namen podpiraja. Prostovoljna darila, ako društvu dojdejo, bodo naznanjena in za pomnoženje premij porabljena. Sedež društva je na Jesenicah (Gorenjsko).

— x —

*) Slavne redakcije drugih listov prosimo za ponatis.

Naši dopisi.

Št. Rupert. Posebno dva časa sta v letu, v katerih mislim, da vsak čebelar in sadjerec posebno veselje ima, in to je — spomlad in jesen. — Kdo bi ne bil spomladi vesel, ko vidi kako lepo drevesca odganjajo, katera je sam sadil in cepil — in kako mu druga že lepo cveto — tako, če je kolkaj pri zdravju, je gotovo z neko radostjo očaran. — Zopet če gre k ulnjaku, vidi, kako pridne čebelice obnožno nosijo in vsakega lenuha delat učé — in ko se vsuje roj iz panja. Zopet s kakšnim veseljem pregleduje mrežasti ples nedolžnih čebelic, in ko se vsedejo, jih ogrene v panj, nese nazaj v ulnjak in tako z veseljam reče: „Imam že enega več.“

Če ga delo utruji, kam bo šel drugam malo posedet, kakor ravno k ulnjaku, kjer ga navadno eno pipo popuha. — Ob nedeljah in praznikah bo najdel dovolj kratkega časa pri ulnjaku, namesto da bi po kerčmah posedal in —

Še več veselja je pa v jesen (ali pa še prej), ko mu sadje zori in tako njegov trud stoterno poplačuje, in ko mu pridne čebelice nanesejo obilo strdi, za katero vselej lahko poštene denarje prejme, kakor je pri nas pregovor: „kakor bi jih za maslo dobil.“

Leta hitro preteko — človek se postara — in njegove moči opešajo. Ni več za delo, samo pri ulnjaku ima še veselje in sede premišljuje svoja pretečena leta, v katerih se je za svoje mlajše trudil. In ko zajde njegovo življenje v zaton, njegovo truplo je že davnej strohnelo, še pripoveduje in kaže sin svojim mlajšim: „Ta in ta drevesa so moj rajni oče sadili in cepili, Bog jim daj nebesa!“

Zatoraj: „Naprej sadjereja in čebeloreja!“

Ko začenja pomlad mila,
Se narava prebudi,
Že čebel'ca ljubezniva
Vun iz panja izleti.

Kak' veselo preletava,
Iše nov'ga cvetja slast,
Da obnožne bi nabrala,
S tem svoji kraljic' dopast.

Tam po drevji razcvetenim,
Kjer se plodi novi sad,
In po polj' od rože rumenim
Pridno si nabira slad.

Toda to ni samo ena,
Ena, druga se vrsti,
Ena drugo prehiteva,
Brez sovražbe se godi.

Tako s sokom obložena
Vsaka leti v svoj panj,
Komaj prosta je bremena,
Zopet hiti tja nazaj.

Če to človek premišljuje
Vsa drevesca in njih rast,
Čudno delo pregleduje,
Kar čebelicam je v slast.

Ga gótovo veselilo
Bo, če sadje bo sadil,
Dost dobička pridobilo
Trud povrnjen bo dobil.

Tudi reje č'belic pridnih
Se ne bo nikdar kesal,
Še v svojih sivih letih
Pri čebelah bo kramljal.

Da čebelca ima želo
Gotova je resnica,
Pa komu bi ne dišalo,
Če medena je — potica.

Jože Brvar, družbenik.

IV. Imenik

p. n. gg. udov društva, kateri so vplačali letnino za l. 1885.

Janez Škerjane, župnik v Harijah,
 Josip Potepan, občni predstojnik v
 Dolajem Zemonu,
 T. Globočnik v Doljni Prekopi,
 T. Tomšič v Doljni Prekopi,
 Lorenc Čuden, pos. v Gorjušah,
 Fr. Finžger, krojač na Doslovčah,
 Josip Ogorele, pos. v Razdertem,
 Franc Rupnik, pos. v Spodnji Kanomlji,
 Karol grof Lanthieri v Ipavi,
 Janez Matko, pos. v Brinji,
 Janez Lohkar, pos. v Predstrugi,
 J. Ambrožič, mlinar v Stružniku,
 J. Robič, pos. v Kranjski gori,
 E. Kramar, učitelj kmetijstva v Trstu,
 Florjan Rozman, učitelj v Dolini,
 Jurij Jaklič, župnik v Gotenicah,
 Franc Kobal, pos. v Cirknem,
 Dr. Karol Gestrin, c. kr. okr. sodnik v
 Kostanjevci,
 Franc Zupan, pos. v Žerovnici,
 Jože Pogelnik, pos. v Podhomu,
 J. Dominik, zdravnik v Bohinju,
 Jakob Žumer, župan v Gorjah,
 Anton Šusteršič, pos. v Lancovu,
 Rihard Šraj, c. kr. poštar v Lescah,
 J. Trojar, c. kr. poštar na Bledu,
 Janez Valant, pos. v Novi vasi,

Vikt. Gabr. Jelovšek, pos. na Vrhniki,
 Blaž Šilar, pos. na Vrbi,
 Janez Bulove v Radoljci,
 J. Bulove, pos. v Smokuč,
 J. Dežman, pos. v Lipenci,
 Or. Dolence, svečar v Ljubljani,
 Matija Ferjan, pos. v Selu,
 Ivan Gogala, pos. na Studenčici,
 Štefan Homan, pos. na Zmineu,
 Janez Jeglič, pos. v Begnjah,
 Andrej Kladva, pos. v Zaspah,
 Fr. Kutner, župnik v Mošnjah,
 Jože Legat, pos. na Bregu,
 Franc Lebar, pos. v Selu,
 Jernej Malej, pos. na Brodu,
 Janez Mežek, pos. v Rodnah,
 Lorenc Mulej v Sp. Lipenci,
 Matija Potočnik, pos. v Mošnjah,
 Andrej Prešern, pos. na Gorici,
 Šimon Pogačnik, pos. na Dobravi,
 Tomaž Prešern, pos. na Brinji,
 Anton Rus, pos. na Bledu,
 Roblek Aleš, pos. v Radoljci,
 Jože Šarl, pos. v Poljčah,
 Matija Šifrar, pos. v Žabnici,
 Franz Vovk, pos. na Bledu,
 Franc Zupan, pos. v Zgoš,
 Janez Sajovic, čebel. v Starivasi.

Sledeči p. n. gospodje pri podružnici v Št. Rupertu: *)

Ferd. Golar, graščak v Kotu,
 Vekoslav Glušec, učenec pon. šole v
 Dragi,
 Janez Prijatelj, pos. v Ostreži,
 Grofinja Valesca Barbo, v Rakovniku,
 Baronovka Albina Lang roj. grof. Barbo
 v Veselgori,

Josip Perko, učitelj v Mirni,
 Franjo Penca, usnjar v Mokronogu,
 Franjo Odlazek, pos. v Št. Rupertu,
 Franjo Steklasa, pos. v Prelesji,
 Jože Breznikar, pos. v Bregu,
 Andrej Gerčar, nadučitelj v Mokronogu,
 Franjo Stergar, trgovec v Št. Rupertu.

*) V zadnjim imeniku smo v naglosti izpustili stan in kraj gg. društvenikov, vrle Št. Rupertčane prosimo, da nam to previdijo, v prihodnje bomo bolj natančnejši.